

Nadučitelj Zdravko Mikuž:

Štefko in Matko.

Otroška igrice v treh dejanjih.

Šesti prizor.

(Učenci pridejo Franceta obiskat.)

Štefko: Dober dan, France!

France: Bog daj! Veseli me, da ste me prišli obiskat.

Prvi učenec: Ne veš, kako nam je bilo hudo, ko smo zvedeli, da si si zlomil nogo.

France: O, zakaj nisem šel rajši z vami v šolo, pa bi bil zdaj zdrav.

Drugi učenec: Matko je že prejel plačilo, ker te je zapeljal.

France: Kakšno?

Prvi učenec: Ko te je pustil pri vašem vrtu na tleh, je tekel po vasi in je začel metati kamenje v Kolarjevega psa. Pes se je utrgal, je skočil vanj in ga hudo ogrizel. To je kričal!

Drugi učenec: Če bi ne bili prileteli domači, bi ga bil Sultan raztrgal.

France: Ali Matko tudi leži?

Štefko: Kaj še! Naš oče pravijo, da kopriva ne pozebe, in tudi njega ne bo konec. Včeraj je že prišel v šolo, seveda obvezan.

France: Ali ga je gospod učitelj kaj kregal?

Štefko: Seveda ga je! Okaral ga je, ker je tebe zapeljal, ker draži pse, in za kazen je bil po šoli zaprt.

France: Da bi se le poboljšal!

Prvi učenec: Težko, če se bo. Iz šole grede je že spet oponašal gospoda učitelja in je rekel, da bo njegov oče že navil uro gospodu učitelju.

Drugi učenec: Moji starši me pa doma še kaznujejo, če sem v šoli kaznovan.

Vsi: O mene tudi!

France: Gospod učitelj nam vsem dobro hoče.

Štefko: Ko je slišal gospod učitelj, da sta lovila vidva z Matkom ptičke, je nas naučil tako lepo pesemco, da nam je vsem ugajala.

France: Ali ste jo že tudi peli?

Prvi učenec: Tudi, tudi!

France: Štefko, povej mi jo, povej! Lepo te prosim!

Štefko: Stoji učilna zidana...

France: Ta je pa res lepa! Ali jo znate tudi zapeti?

Prvi učenec: Seveda jo znamo.

France: Dajte, še zapojte mi jo!

Štefko: No, jo pa bomo. (Izpojo celo. V ozadju lahko spremljanje na harmoniju. Med petjem pridejo na oder Francetova mati, Lojzek in Milica.)

Mati: To je pa res lepa pesemca. Kdaj ste se jo pa naučili?

Štefko: Danes, mati.

Mati: Le dobro si zapomnite otroci zlasti zadnje besede: Kdor v gnezdu ptičice lovi, ta v srcu svojem pride na ni.

Prvi učenec: O, mi bomo ptičkom pozimi potresali žita, ne pa, da bi jih lovili!

Mati: Le storite otroci tako in ljubite ptičice, ki tako lepo pojo in nam koristijo s tem, da pobirajo po sadnem drevju škodljive gosenice in črve. (Mati odreže vsakemu dečku kos kruha.) Tu imate, otroci, vsak kos kruha, ker ste obiskali našega bolnega Franceta. Pa še kaj pridite!

Štefko: Hvala lepa, mati! Bomo že prišli. France, jaz ti bom prinesel par jabolk.

Prvi učenec: In jaz nekaj orehov!

Drugi učenec: In jaz ti bom prinesel krhljev. Ne veš, kako je dobra voda od kuhanih krhljev!

Mati: Pa tudi zdrava. V vsaki bolezni jo človek lahko brez skrbi uživa.

Štefko: Z Bogom, mati! Na zdravje, France! (Odhajajo.)

Mati in France: Z Bogom!

Zastor. — Prememba.

Sedmi prizor.

(Pred sobo trgovca Redoljuba sedi Štefko.)

Štefko: Danes bomo videli, če so resnične besede gospoda učitelja: Kakor si boš postlal, tako boš ležal!

Matko (vstopi): Dober dan, pilež!

Štefko: Glej ga, še danes kažeš, da se nisi naučil nič olike.

Matko: Danes boš videl, da bo vzel stari grabež rajši moje močne roke kakor tvojo učeno glavo.

Štefko: Morda bi bilo zate boljše, ko bi se bil umil in si osnažil obleko, kakor da govoriš tako sirovo.

Matko: Neumnost! Kaj se bom umival in si snažil obleko, saj ni nedelja ali kak praznik. Ali bom v rokavicah in svetlem klobuku prenašal žaklje?

Štefko: Saj ne veš, če boš kar danes ostal v službi.

Osmi prizor.

Sluga (pride iz sobe): O, to sta pa gotovo nova učenca! Kako se pišeta?

Štefko: Jaz sem Štefko Resnik iz Dolge vasi.

Sluga: In ti, fant? Kako se pišeš?

Matko: Jaz se pa pišem s tinto na papir. (Štefko mu kaže, naj molči.)

Sluga: A tako, potem pa le čakaj, kdo te predstavi gospodarju, zakaj sirovin ne rabimo pri nas! (Štefku): Ti pa le pojdi z menoj! (Ga pelje do vrat.)

Matko: Grem tudi jaz!

Sluga: Ti počakaš tukaj, ali te pa vržem skozi vrata!

Matko: Bom pa počakal. Kaj misliš, da ne znam?

Sluga: Meni se zdi, da boš ti še na marsikaj in marsikje čakal. (Pelje Štefka iz čakalnice.)

Matko (si jezen grize nohte): Hlapec prevzetni, misli, da bom poklekal predenj. O, saj ne bom, ne!

(Dalje.)

